

preklad a úprava: Svetozár Sprušanský
hudobná dramaturgia: Peter Zagar
hudba: Marek Brezovský
v produkcii Oskara Rózsu
scéna a kostýmy: Alexandra Grusková
réžia: Svetozár Sprušanský
premiéry: 17. a 18. december 1999
priestor „za bránou“ DAB Nitra

riadiťel: František Javorský
umelecký šéf: Svetozár Sprušanský

Za pomoc a ochotu pri realizácii inscenácie ďakujeme Konzervatóriu v Bratislave.

tetovanie hercov: Roman Rosa - DERMAGRAFIA - tetovacie štúdio
hudobná a slovesná nahrávka: Štúdio Slovenského rozhlasu v Bratislave
zvukový majster: Ľubomír Váľka (hudba) Stanislav Kačlik (slovo)
plano a spev: Oskar Rózsa
kontrabas: Juraj Griglák
bicie: Martin Valihora
viola: Peter Šesták
hudobná réžia: Oskar Rózsa
mix: Oskar Rózsa a Andrej Šeban (Hrana)
mastering: Ján Došek v štúdiu Ivory
inšpicia: Mária Oravcová
šepkárka: Zuzana Dúbková
majster javiska: Jozef Drobec
scénické svetlo: Róbert Horváth, Ladislav Chobot
scénický zvuk: Juraj Kóňa
umelcov maskér: Emil Révay
masky: Anna Solčanská, Erika Lőrincová
rekvizity: Helena Dubajová
garderóba: Kvetoslava Osuská
stavba scény a prestavby: Miloš Kusenda, Gabriel Čepček, Miroslav Szabó,
Vladimír Bene, Mária Kudlačik

Hrací priestor „za bránou“ upravil technický úsek DAB pod vedením Ing. Jána Gajdoša.
Umelecko-technická prevádzka DAB pod vedením Ing. Štefana Ondcu.
Scénu a kostýmy vyrabli dielne DAB pod vedením Imricha Tótha.

Osoby a obsadenie:

Irina Arkadilovná: Eva Večerová
Konstantin Treplev: Martin Kaprálik a.h.
alebo Erik Peřovský
Peter Sorin: Dušan Lenci
Nina Zarečná: Miloslava Zelmanová a.h.
Ilja Šamrajev: Ernest Šmigura
Polina: Adela Gáborová
Máša: Lenka Barilíková
Boris Trigorin: Marek Majeský
alebo Igor Šebesta
Jevgenij Dorn: Ján Kováčik a.h.
alebo Ondrej Rimko
Semlon Medvedenko: Martin Kaprálik a.h.
alebo Erik Peřovský
Antoša: Miloš Kusenda

Čechov je nevyčerpatelný. Hovorí sa, že zobrazuje všednosť, každodennosť, ale pritom vo svojom vnútornom, základnom leitmotíve nehovorí o niečom náhodnom, ojedinelom, ale vždy o ľudskom s veľkým písmenom.

A preto aj jeho sen o budúcom živote na zemi nie je malý, meštícky, prízemný, ale široký, veľký, ideálny, a zrejme zostane navždy neuskutočnený, o ktorý sa treba usilovať, ale jeho uskutočnenie nikdy nedostaneme.

Čechovove sny o budúcom živote hovoria o vysokej kultúre ducha, o Svetovej Duši, o Človeku, ktorý nepotrebuje „tri metre zeme“, ale celú zemeguľu, o novom krásnom živote, no na jeho vytvorenie musíme ešte dvesto, tristo, možno tisíc rokov pracovať.

Všetko patrí do oblasti večnosti a k nej nemôžeme byť ľahostajní.

Čechov vie jedinečne vyberať a tmočiť ľudské nálady, striedať ich so scénami zo všedného života a posypať perličkami svojho čístejšieho humoru. A to všetko robí nielen ako umelec s jemným vkusom, ale aj ako človek, ktorý pozná talomstvo vlády nad srdcami hercov a divákov.

Čechov ľahá ľudí za seba a celkom nebadane ich prenáša z jednej nálady do druhej.

Keď prežívate každú náladu osobitne, cítite sa pevne na zemi, vo víre známej, drobnej všednosti, ktorá vám zavaluje dušu hrozným nepokojom, a hľadáte z nej východisko. A tu vás autor nebadane vláka do svojich snov, ktoré sú jediným východiskom zo situácie, a vy sa dáte unášať spolu s básnikom.

K. S. Stanislavskij, *Môj život v umení*, Smena 1981, str.238-44

A. P. Čechov: ... z denníka...
(listy Olge Knipperovej)

Píšeš mi: "Vnútro sa mi začína zvierat, keď si spomeniem na tvoj tichý smútok, ktorý ti, zdá sa mi, tak hlboko sedí v duši." Čo je to za nezmysel, miláčik! Žiadny smútok necítim ani som necítil, je mi celkom obstojne, a keď si so mnou, tak aj celkom dobre.

Napíš, ako fa privítali v divadle, čo hráte, čo chystáte, čo tam budeš robiť do 15. septembra. Napíš dlhší list, nebuď lenivá. Ja ti pišem obšírne, ale mám drobný rukopis, preto ti vzerá také krátke.

Bolo trochu chladno, teraz sa hádam začína otepľovať. Je pokojne, príjemne, ruže mi kvitnú výdatne, slovom, život ako v rozprávke.

Dostal som anonymný list, že si v Piteri pre kohosi zahorela, zaľúbila sa až po uši. Ja sám fa už tiež dávno podozrievam, ty Židovka, žgriška. A mňa si prestala ľubiť, asi preto, že nie som človek šetrný, pretože som fa prosil, aby si prišla na miznu pre jedno, dva telegramy... No čo! Dobré, ale ja fa jednako ešte po starom zvyku ľúbim a vidíš, na akom papieri ti pišem. (Na listovom papieri je perokresba bodliaka.)

Žgriška, prečo si mi nenapísala, že štvrtý týždeň zostávaš v Peterburgu a nevracáš sa do Moskvy? A ja som len čakal a nepísal, lebo som myslel, že prídeš domov.

Som živý a zdá sa, že aj zdravý, hoci ešte stále nezriadené kašľem. Pracujem v sade, kde už kvitnú stromy, počasie je nádherné, také nádherné ako tvoje listy, ktoré teraz chodia zo zahraničia. Posledné prišli z Neapolu. Ach, aká si milá, aká dôvtipná, drahá moja! Každý list čítam minimálne trikrát.

Priviezol som ti z cudziny vynikajúcu voňavku. Príď si po ňu cez pašový týždeň. Príď určite, drahá, zlatá, milá. Ak neprídeš, veľmi mi skrátíš a otráviš život. Už fa čakám, počítam dni i hodiny. Nič to, že si zaľúbená do iného a hodila si ma cez palubu, odpustím ti, len príď, prosím. Rozumieš, hnusoba? Veď vieš, že fa ľúbim, už nedokážem bez teba žiť. Ak sa u vás v divadle bude cez veľkú noc skúšať, tak odkazujem Nemirovičovi, že je to ničomnosť a hulvátstvo.

Máme teraz dobrú kuchárku, dušu prospešnú. Zaviedla v kuchyni ticho a pokoj. Je hlboko veriaca.

Máme hrozne počasie. Sneží. Až bude teplejšie, pôjdem splniť tvoj príkaz a dám sa ostrihať. Ale ako si to mám zariadiť s kúpeľní, to naozaj neviem. Asi budem musieť cestovať do Moskvy, aby som sa vykúpil. Aby som nezabudol - napíš o požiari v kúpeľoch a čo horelo.

Novú hru nemám, noviny klamú. A vôbec, noviny o mne nikdy nepísali pravdu. Keby som začal písať hru, najprv by som to, samozrejme, oznámil Vám. Je tu vietor, jar ešte ani poriadne neprišla, ale my už chodíme bez galoší a v klobúkoch. Už skoro, v najbližších dňoch, rozkvitnú tulipány. Sad mám pekný, ale celé je to akési neusporiadané, ako na smetisku, je to sad diletant.

Prečo smúťte Vy? Prečo ste zronená? Žijete, pracujete, dúfate, pijete, smejete sa, keď Vám číta Váš strýčko - čo by ste chceli viac? So mnou je to iné. Ja som vytrhnutý zo zeme, nežijem naplno, nepijem, hoci si vypijem rád. Milujem ruch, ale nepočujem ho, skrátka, zakúšam teraz pocity presadeného stromu, ktorý váha: má sa ujať alebo začať schnúť?

Mám teraz trápenie so zubami. Nevie, kedy sa celá tá hlúpa prplačka skončí. Aj počasie je dnes smutné: teplo, pokoj, ale po jari ani dychu. Sedel som na balkóne, na slniečku, a v jednom kuse premýšľal o tebe, o psíkovi Fomkovi, o krokodiloch, o podšívke na saku, ktorá sa pára. Premýšľal som o tom, že potrebuješ synčeka, ktorý by fa zamestnával, naplňal tvoj život. Synčeka alebo dcérku budeš mať, drahá, to mi ver, musíš len počkať, dostaf sa po chorobe do normálnych koľají. Môj brat Miša poslal slede. Čo ešte by som ti mal dať vedieť? Zase máme spústu myši. Denne ich chytám do pascí. A myši si už na to asi zvykli, pretože sa správajú nevšímavo, už sa ich neboja. No viac nemám o čom písať, nič sa ne deje ani nie je nič vo výhlade, život ubieha ľahce a dosť jalovo. Pokašliavam. Spím dobre, ale celú noc sa mi snívajú sny, ako to býva u leňochov. Piš mi, miláčik, o všetkých podrobnostiach, aby som cítil, že nepatrím Jalte, ale severu, že tento život, jednotvárny a jalový, ma dosiaľ nepohltil. Tak teda, psíček môj, buď zdravá a veselá. Objímam fa a bozkávam milión tristo tridsaťkrát.

Píšeš, že keby sme spolu žili bez odluky, že by si sa mi omrzela, lebo by som si na teba zvykol ako na stôl alebo stoličku. "My dvaja sme totiž akési nedohotovení." Nevie, zlatičko, či som dohotovený alebo nie, no jedným som si istý, že čím dlhšie by som s tebou žil, tým by moja láska bola hlbšia a väčšia. To si uvedom, umelkyňa. A okrem toho, príbrala si?

Tak teda čakaj, prídem. Budem mizerne oblečený, preto sa ku mne v Moskve nepribližuj, nehlás sa ku mne. Miesto pozdravu na teba na stanici iba žmurknem.

Počasie je teplé.
Dnes mi naservirovali kávu s muchou, s vyvarenou muchou. To je hnus!

Ak utrpenie
Nevrazí do nášho
Vnútra neškľbne
Rukou
Nič necítime
Nevidíme
Rýchlejšie
Ješ piť čítať žiť
Rýchlejšie milovať
Letieť viacej
Hlbšie písať
Milovať žiť dlhšie

Neverím
Neverím od prebudenia
Po usnutie
Neverím tak otvorene
Hlboko
Ako hlboko verila moja
matka

Tadeusz Rózewicz

Ešte sme iní
Ešte sme hravé deti
A snažíme sa svietiť
Lebo nás desí to že
Zhasináme

Jozef Urban:
Malý zúrivy Robinson

Dnes je zem pokrytá snehom, je hmlisto, neveselo. Mne je smutno, že mi toľko času utieklo v nečinnosti a že už asi nie som súci na robotu. Sedieť v kresle, s obkladom, a horknúť, nie je práve do popuku. Prestaneš ma mať rada, milutka? Vo včerajšom liste si písala, že si ošpatnela. A či to nie je všetko jednoducho? Aj keby ti narástol bocian z bobáčiškami, aj tak by som ňu miloval.

Náš Šarik pekne rastie, vraj dobre šteká, ale ja som ho nepočul ani raz. Dnes je pochmúrne, dosť chladno. Kamenný múr okolo usadlosti je stále vyšší a vyšší. Možno je to tak útulnejšie. Vonku je zima, a tak sa v izbách objavila spústa múch, mám ich po krk.

V tunajších novinách sa dnes palcovými titulkami uvádza, že loďstvo vyplávalo do Kórey so zapečatenými obáľkami... Hádám len nebude vojna?

Buď zdravá, žriebätko moje, buď veselá a pekne papkaj ovos. Je mi bez teba mučivo smutno.

Mám teplotu tridsaťsedem a pol.
Drobne popícha. Opatruj ňu štvoriteli Objímam.

Včera som mal hnačku, bez príčiny, dnes nič.

Možno prídem do Moskvy, aby Nemirovič inak nerozdal úlohy z politických dôvodov Andrejevovej, Alexejevovej a ostatným.

Je mi smutno, nemôžem pracovať. Je pod mrakom, chladno, v izbách si uvedomujem kachle...

Tuná prší. Desaf stupňov nad nulou. Dnes si umyjem hlavu. Pol kráľovstva za kúpeľ!

Dnes bude u nás obedovať Konstantin Leonardovič, nuž sa chystá karfiol a kačka. Ale tunajšie kačiče sú vyzlabnuté a tuhé, ako dravé vtáky.

Oľga Michailovna mi priviezla ustrice a slede. Našich ustrice tak vydesili, pozerali na mňa s takou hrôzou a poverčivým strachom, že som ich nemohol jesť. Ale slede sú dobré.

Kedy sa konečne uvidíme? Kedy ňu zmlátim? Objímam ňu, žriebätko.

Dostal som dnes od akéhosi autora rukopis a list. Prosí ma „na kolenách“, aby som si to prečítal, že má iba dvadsať rokov, že je zúfalý.

Nového nič, všetko po starom. Kuchárka asi celkom dobre varí. Jem veľa. Šnap je stále vonku. Spáva u matky v spálni. Schudol. Ja spím dobre, ale je to smutný spánok.

Strašne sa mi chce napísať vaudeville, ale stále nie je čas, nie som schopný si k tomu sadnúť. Mám akúsi predtuchu, že vaudeville znovu príde do módy.

V našom sade je všetko krásne, všetkého dosť, ale vyzerá žalosťne! Podozrievam tunajšiu prírodu, že je voči mne chladná

Čítam Turgeneva. Včera som čítal veľmi zaujímavú stať od Mečnikova Flóra nášho tela - o tom, prečo nežijeme stovky rokov. Veľmi zaujímavé. Naši pravnci sa budú dožívať dvesto rokov a v sedemdesiatke, osemdesiatke budú ešte mladí.

Zlato moje, žena, pišem ti posledný list, a potom, ak bude treba, budem posielal telegramy. Včera mi nebolo dobre, ani dnes, ale dnes je to predsa len lepšie. Nič nejsem, okrem vajec a polievky. Prší, počasie ohavné, chladné. Aj tak som dnes, nehladiac na chorobu a dážd, bol u zubára.

Bitky sa zúčastnil 22. Sibírsky strelecký pluk, ale veď v tom pluku slúži strýko Saša! Stále mi leží v hlave. Píše sa, že bolo zabitých a ranených deväť veliteľov rot, a strýko je práve veliteľom roty. Dokážem si predstaviť, aký je unavený, nahnevaný!

Včera bol u mňa Jevtichij Karpov. Režisér, dramatik bez talentu, človek nesmierne grandióznych nárokov. Zostarli tieto postavy a ja sa s nimi nudím, až do osprostenia nudná je tá ich pokrytecká privetivosť.

Do Moskvy prídem ráno, rýchliky už začali jazdiť. Ach, moja príkrývka! Ach, teľacie kotlety! Psica moja, psinka, mne sa po tebe tak začnelo!

Objímam ňu a bozkávam. Správaj sa, ako sa patrí. A ak si ma už prestala ľubiť alebo si voči mne ochladla, aj to mi povedz, neostýchaj sa. Nuž zbohomo, potešenie!

(A. P. Čechov: *Krásné slečny nejsou, listy Olge Knipperovej*, Praha, Akropolis 1993, preložil Dr. Zdeněk Tomáš, z češtiny do slovenčiny preniesol Jozef Fabuš)

A predsa budeš rásť,
Budeš sa zdvíhať
A budeš stúpať po oblúku dúhy,
Poletíš,
Aj bosou nohou pôjdeš
po vesmírnom skle,
Umelé slnko zažihajúc
pred sebou.
Ó, zázračný a krásny
stroskotanec,
Padajúc naspäť,
začneš odznova,
Aj z ničoho,
Aj z vody,
Ako keď kľúča semená,
Zem zdvihneš nad sebou
A vstaneš,
Ty nevinný a nahý,
Ty bez mena.
Človek medzi ľuďmi.

Miroslav Válek: *Robinson*

Never tomu, čo vidíš vlastnými
očami. Všetko, čo ti ukazujú,
má svoje hranice. Pozeraj sa
svojím vnútrom, objavuj, čo už
poznáš a pochopíš, ako treba
lietať.

R. Bach: *Čajka Jonathan Livingston*

V dialke počuť hlasy
fanatických más,
niekde zvoní hrana
niektorému z nás.
Nad džungľou sa stmieva,
vo mne svieti slnko, peace.
Do života prší,
skrakuje sa dych,
niekde zvoní hrana
všetkých zlomených.
Pod' do môjho sveta,
u mňa vládne slnko, peace.

(Text k piesni Mareka Brezovského)

Môžete zastaviť vlak,
Alebo zahatať vodopád
Jedným jediným pohľadom,
Ak doň vložíte dostatok sily.
Ale vy chcete vrčať ako koleso
A nepremeniť sa na stroj,
Chcete lietať ako orly,
Ale nežiť ako orly.
Chcete rozhadzovať na všetky strany
A predsa zostať bohatí,
Všetko spotrebovať a všetko si ponechať.
Minúta spraví šesťdesiat krátkych krokov
A začne odznova.
Vravím vám: viac než dosť právd
S odskenutými nohami
A čerstvých správ so zapchatými ústami.
Viac než dosť úvodzoviek
Pred a za skutočnosťou,
Farárov, čo zatĺkajú dvere,
Naložených haringov rodinného života
A divadiel, z ktorých sa vchádza
Rovno do koniarne.

Viac než dosť
Viac než dosť všetkého falošného,
Zbytočného, zastaraného,
A nikdy dosť toho, čo je potrebné,
Podstatné,
Čo žije viac než iba z polovice.
Ja nespievam,
Iba hovorím, ako čo je,
Alebo, ako by čo mohlo byť, ak...

Artur Lundkvist

Aký som podliak, prispôsobivce!
Nie je to strašné, že tu tento herec
Len z výmyslu, len z predstieranej vášne
Tak prispôobil svoju dušu snu,
Že pod jej vplyvom pobledla mu tvár,
Vyhĺkl slzy, celý zmlatol sa,
Hlas rozochvel - dal všetko do služieb
Vysneným predstavám, a vlastne pre nič.
Pre Hekubu!

Čím je mu Hekuba, čím je jej on,
že pre ňu plače? Čo by urobil,
Keby mal k smútku moje dôvody?
Javisko zaplavil by slzami,
Hľadisku svojím výstupom vzal reč:
A vinník by sa zbláznil, nevinný
Vydesil, nevedomý poplietol,
Každému zburcoval by sluch a zrak:
Kým ja sfa tupý hovnivál sa vítam
Na jednej kôpke, krúžim v jednom kruhu
A nevyslovím slovo pre kráľa,
Ktorému podlo vzali majetok
I vzácny život. Som snáď zbabelec?
Kto povie, že som podliak? Kto prerazí
Mi hlavu a kto vyšklbe mi bradu?
Kto naplne mi do tváre, kto potiahne
Ma za nos a kto obviní ma zo lži,
Až pot ma zaleje? Tak vravte: kto?

William Shakespeare: *Hamlet* (prel. J. Kot)

Ver' neletí tak rýchlo perúť búrky,
Jak letí žlté kdesi-kamsi preč -
A cítim: obeľou že smrti zbúry
Ja prvou, najprv moja zhasne reč...
Tak dobre! Ty ži. Ja chcem prvým byť:
I pozdným vzdychom tvoj dych predlžím.
No neletí... Hal Už som žvстал zase,
Že plačeš! Neplači Zmut to nevdojak -
Vid', vzduch tak kludný v letnom trvá jase:
Hej, život náš tiež stále stivá tak!

P. O. Hviezdoslav: *Letiace tiene*

Nemáme viacej ani menej rán
Možnože inde telá dokorán
Ale keď dve rany sa spoja
Je naša krv nie tvoja moja

Hodinky naraz zastali
Vtedy v tej noci na našom stole
O tretej hodine a dvanástej minúte
Ešte aj sekundovky ukazovali ráno
Rovnaký čas
Ale kto zavraždí báseň
Tak aby jej smrť bola považovaná za samovraždu
Kto zavraždí ju
A prečo

Už ani neviem z čoho
Moje blažené prsty skrčili sa
Strážil to čo tu zostalo
Z boha z viery a z lásky
Neviem napísať drámu lebo ju žijem
Neviem stvoriť komédiu lebo tá sa mnou sýti
Ale vo sne by som mohol zahrať úlohu
Bývalého básnika

Teraz by mohlo vo mne kvílť prázdno
Tak ako v našich kachľach vietor
Ale je leto
Ani mráz
Ani oheň
Ani vietor
To nie človek sa stráca
Len hudby ktoré v ňom sú
Nie víťáčia pleseň zhyne
Iba vták

Bolo by treba nad tým pouvažovať
Miklós Veress

Rozháď svoje poklady - bohatstvom buď ty sám.
Ošúchaj svoje šperky - krásou buď ty sám.
Zabudni na svoje zábavy - veselosťou buď ty sám.
Spáľ svoje knihy - múdrosťou buď ty sám.
Vyčerpaj svoje svaly - silou buď ty sám.
Zahas svoje plamene - láskou buď ty sám.
Vyžeň svoje ľútosť - dobrom buď ty sám.
Znič svoje presvedčenie - vierou buď ty sám.
Prelom svoje zábrany - svetom buď ty sám.
Spoj svoj život so svojou smrťou - dokonalosťou buď ty sám.

Sándor Wörös

Čajka
A. P. Čechov

Predstavenie venujeme skvelému chalanovi a hudobníkovi Marekovi Brezovskému.

Program Divadla Andreja Bagara v Nitre
k inscenácii „Čajka“ A. P. Čechova
Zodpovedný redaktor: František Javorický
Zostavil: Svetozár Sprušanský
Fotografie: Filip Vančo
Logotyp inscenácie: Pajo Bálík
Grafická úprava: Ladislav Ševčík

Čajka

A.P. Čechov

preklad a úprava: Svetozár Sprušanský
hudobná dramaturgia: Peter Zágar
hudba: Marek Brezovský, Oskar Rózsa a iní
scéna a kostýmy: Alexandra Grusková
réžia: Svetozár Sprušanský

hrajú: Eva Večerová, Martin Kaprálik, Erik Peťovský,
Dušan Lenci, Miloslava Zelmanová, Adela Gáborová,
Ondrej Rimko, Lenka Bariľková,
Igor Šebesta alebo Marek Majeský, Ernest Šmigura

Život nesmieme zobrazovať taký, aký je, ani taký, aký by mal byť, ale taký, aký sa vynára v našich snoch.

Svet. Divadlo.

Svet skutočný a svet divadla. Realita a ilúzia. Zobrazenie alebo bytie? Pravda či zdanie? Žiť alebo hrať? To je otázka!

Svet skutočný, aj svet divadla je svetom protikladov, kontrastov a paradoxov. Hluk a ticho. Pomalé zastavenie sa, aj zrýchlený dych po behu. Falošný úsmev, trpké poznanie, neopätované city, smútok, spomienky, sklamanie. Toto všetko nás zaráža svojou nepredvídateľnosťou a krutosťou. Preto sa neraz utiekame do sveta krajšieho - do sveta ilúzií, predstáv a snov.

Čajka.

To je nielen svet divadla, ale aj téma osamelosti človeka. Nevyspytateľnosti vzájomných vzťahov a naplnenia ľudského života. Hra o našich nádejách, snahách a ambíciách. Ale aj o premárených šanciach, mŕňaní sa a prehrách. O revolte a zbabelectve. O mladíckom vzdore a životnej skúsenosti. O kompromisoch a ideáloch. O nemožnosti žiť, ale aj o nemožnosti zomrieť. Inscenácia o veľkých deťoch a ich smiešnych rodičoch. O mužoch a ženách. O krutosti dotyku a hľadani bozku. O vitalite spomienok a vyprázdnenosti dneška. Inscenácia o sile a vôli, ktorá nám káže vzlietnuť. Ale aj o obmedzení a neschopnosti, ktoré nás nútia byť prítlačnými k zemi. Inscenácia o nádeji! Čajka o pocite z konca 90. rokov 20. storočia.

Mnohých z nás príťahuje. Ale aké v skutočnosti je!? Záhľadné, lákavo omamné, ale aj úbohé, malicherné a nespravodlivé. V jednom okamihu dokáže v sebe spájať vysoké s nízkym.

Tradícia a vôňa šminiek. Potlesk, nevydarené skúšky, úspech. Hľadačstvo aj konvencia, experiment, remeslo, záblesky talentu, aj „šmíra“.

Prázdny hluk a vzápätí existenciálne mlčanie. Vtip a inteligencia slova, pohybu, improvizácie. Premárené šance, čakanie na nemožné. Nepolapiteľnosť anjela veľkej pravdy.

Mladosť, krásy, sentiment, túžby a vzplanutia. Obrovské nádeje a strmé pády.

A herci! Ich vzťahy, klebety, krásno-smiešne i trpké trápenia. Či skôr vzájomné laškovanie.

Bože, ako tie dva svety majú k sebe blízko! Svet skutočný a svet divadla.

Kde je hranica medzi týmito svetmi? Čo sa dá ešte zahrať a čo už prestupuje do najskutočnejšieho života včerajšieho dňa?

Môžeme niečo, v čom reálne žijeme - skutočne ovplyvňovať? Nie je táto realita len veľkou ilúziou o zmysluplnosti snaženia sa človeka, o jeho osude?

Nie je svet ilúzií - svet divadla, tou lepšou a neraz aj skutočnejšou šancou, ako prežiť v dnešnom svete?

Večné Fin de siècle...

premiéry: 17. a 18. decembra 1999 o 19.00 hod. v Divadle Andreja Bagara v Nitre